

Izhaja razen ponedeljka in dneva po
prazniku vsak dan.
Uredništvo in upravnništvo: KRŠKO.
Naslov za dopise: »Naprej«, Krško.

Čekovni račun: št. 13.807.
[začasno še tudi 13.321]

NAPREJ

Stane mesečno 25 Din,
za inozemstvo 35 Din,

Oglasi: prostor 1×87 mm 1 Din
Malloglasi: beseda 50 p, najmanj 5 Din
Dopise frankirajte in pódpisujte,
sicer se ne priobčijo. Rokopisi se
ne vračajo.

Reklamacije za list so poštn. proste.

o Socialistične stranke Jugoslavije.

Pred strokovnim kongresom.

Kar srčkano je, kako „nepolitično“ se pripravljajo Kristan na bodoče volitve. Svetek, ki je podobno kakor Golouh izmenoma živel od fraz za in proti Kristanu, je končno podobno kakor Golouh prijel v enotno fronto s Kristanom in zahteva zdaj, da gre za njim tudi delavstvo. Delavstvo pa ne mara. Ne v gospodarskih organizacijah, ne v kulturnih, ne v „rdečem veletoku“, nikjer se ni hotelo posrečiti, ker je med delavstvom že preveč takih, ki gledajo in mislijo. Strokovne organizacije so sodelovale s kristanovstvom doslej po sili, zato ker je odločevalo v njih slavno predsedstvo: pred 2½ leti izvoljeni Svetek, kooptirani dr. Korun in po sili nastavljeni jurist Uratnik. Delavstvo je pa izsililo kongres in tega se gospoda boji. Zato piše zdaj članke, v katerih hoče strokovno organiziranemu delavstvu natzožiti, da je delala napake v politiki samo iz ljubezni do strokovnih organizacij, da se ne razbijejo. V „Delavcu“ 17. julija čitamo tale „nepolitični“ članek, ki se bavi s politiko samo v toliko, „kolikor se tiče strokovnih organizacij“.

NEKAJ POJASNIL.

Odgovor na članek: Res slovesen trenotek.

Cakal sem, da se o Jeramovem članku „Res slovesen trenotek“ razvije širša diskusija. Vendar so dogodki zadnjega časa obrnili pozornost naših sodrugov v drugo smer, zato je ta debata izostala. Je pa zelo potrebno, da pridemo o teh važnih vprašanjih na čisto, da si vsaj nevede ne bomo delali krivice. Seveda morem v strokovnem listu pisati le v onih političnih zadevah, ki se tičejo tudi strokovnih organizacij.

V privatnem razgovoru sem nekoč s. Jeramu priznal, da smo napravili taktično napako takrat, ko smo se ločili od „Naprejeve“ stranke. Če potrebuje s. Jeram še javne izpovedi — evo: jaz jo še enkrat ponavljam. Dostaviti pa moram, da je bilo to napaka le iz političnega stališča. dočim je ravno ta naš korak preprečil, da se niso razbile tudi strokovne organizacije. Naj to dokažem:

Strokovni kongres l. 1922. nas je postavil na najodgovornejša mesta v strokovnih organizacijah. Zavedajoč se te velike odgovornosti smo s skrbjo gledali, kaj bo, če bomo imeli pri takratnih državno-zbornih volitvah dve socialistični listi. Mariborsko SSJ in listo Pokrajinskega odbora SSJ, ki bi se med seboj pobijale. Treba je upoštevati, da so člani obeh teh razdvojenih političnih skupin bili še enotno strokovno organizirani, kakor so še danes v naših organizacijah in da bi tak volilni boj razdvojil tudi strokovne organizacije. Da preprečimo tak razkol, smo začeli delati na to, da bi se obe politični skupini približali, da bi imeli skupno listo in da bi se sčasoma tudi organizacijsko zopet združili v eno celoto.

Zvest temu stališču sem predlagal na celjskem kongresu SSJ, naj se izvoli 5članska komisija, ki naj skuša doseči z Mariborčani enoten nastop. Kongres je ta predlog sprejel in med drugimi sem bil tudi jaz izvoljen v to komisijo.

Toda godilo se mi je tako, kakor se godi sedaj s. Krušču. Komaj sem se odpeljal v Maribor (dogovorno z ostalimi člani naše komisije), da pridobim tamkajšnje vodilne sodruga za naš predlog, že mi je padel naš lastni časopis „Naprej“ v hrbet, ter mi očital, da sem postal mehak ko vosek, na drugi strani je pa napadal Mariborčane z vsemi mogočimi obdolžitvami, ter tako odpiral stare rane. Razumljivo je bilo, da po taki pisavi Mariborčani niso mogli biti posebno navdušeni sodelovati s skupino ljudi, ki kriče, da so jim sklepi kongresa sveti, ob istem času pa duh in sklepi svojega lastnega kongresa na najočividnejši način potom lastnega tiska teptajo. Zato so mi rekli, naj mi najprej poskrbimo, da „Naprej“ vsaj med zedinjevalno akcijo ne bo napadal.

Iz vseh teh razlogov je naša akcija padla v vodo in g. Bernot in Kocijančič sta svojem veselju nad bratomornim bojem zagotovila še nadaljni užitek.

Nam pa ni preostalo drugega, da se umaknem iz politične fronte in da skušamo ohraniti strokovne organizacije, kolikor mogoče nevtralne. Zato smo odklonili vsako sodelovanje na obeh straneh odklonili kandidature, ki so nam bile namenjene itd.

Od tiste dobe pa do danes sta se gg. Bernot in Kocijančič valjala v svojih orgijah, nas napadala in dolžila raznih nečastnih dejanj, ali vse brez sen-ce nejmajšega dokaza.

Nasprotno smo že mi večkrat ponudili, naj razsodišče stvar preišče in če smo krivi, naj nas obsodi. Dragi sodrug Jeram, zadnji čas je, da ti je jela presedati ta umazana gonja, ki jo vodijo te iz-prijene duše. Dajte nam tribunal. In če smo krivi, posekajte nam glave, ali ne dopustite več, da bi se cel delavski pokret tako sadistično onečaščal. — F. Svetek.

Vidite, Svetek kriči že zopet po zakonem tribunulu, da bi sodil nad njim, dobil bo pa zopet javnega sodnika v našem zavednem delavstvu! Se ne da nič pomagati, načelo javnosti bo s časom že naučilo častite gospode koritarje, da bodo manj predrzni v laganju.

Celjski kongres SSJ je Svetkovo resolucijo res sprejel, čeprav je bila precej demagoško spočeta in je tudi predlagatelj Svetek sam izjavil, da ne veruje v uspeh. Saj je poznal mariborski položaj: par voditeljev, ki hočejo vsi mandatov, pa nič drugega, zlasti pa ne močnih organizacij, še manj pa soodločevanja delavcev. Toda take resolucije, kakor zdaj Svetek razlaga, bi kongres ne bil nikdar sprejel! Ker imamo načelo javnosti, si original resolucije lahko ogledamo, objavljen je bil v „Napreju“ 4. febr. 1923 in se glasi:

z blatom, črni vsled smodniškega dima in zobje so se jim svetili iz režehih obrazov se kakor zobje razdraženih psov. France je naenkrat pozabil na sovražnika; videl in slišal ni drugega kakor plamen bljuvajočo strojnico in žive stvore, ki so bili del strojnice, ter njeno ragljanje.

Tisti hip je eden moških — bolj kosmat in bolj črn ko vsi drugi — planil pokonci in zavpil: „A derrier! A derrier!“ [Nazaj!] Strojnica je prenehala ropotati in bruhati plamen, moške so jo pograbili in se napejali, da jo potegnajo nazaj. Črni kosmatinec je še bolj vpil. Tedaj je pa France videl nekaj strašnega. Kosmatincu so med kričanjem — izginila usta z vso spodnjo čeljustjo vred. France ni videl, kam in zakaj je šla čeljust — enostavno je izginila v nič in v spodnjem delu njegovega obraza se je pokazala rdeča rupa, iz katere je lila kri. Mož je stal na mestu, kakor da sam strmi, in njegove oči so se belile iz črnega, kosmatega obraza, iz rdeče votline je pa prihajalo zamolklo grgranje, kakor da še vedno daje povelja in se muči, da bi povedal bolj glasno.

Drugi se pa niso niti malo zmenili za ta dogodek, vlekli so strojnico, In ali verjamete? — mož brez ust in čeljusti se je sklonil in pomagal. Ni šlo. Kolesa so se udrli v mehka tla. Kosmatinec brez čeljusti je srdito zamahnil z roko in se obrnil. Zagledal je Kremena in planil proti njemu, kazaje

„Strankin kongres poudarja svojo voljo do sporazuma z mariborskimi organizacijami. V ta namen se izvoli petčlanska komisija, ki naj ta problem preštudira ter v okviru pokrajinskega pravilnika in v sporazumu s pokrajinskim odborom ter na temelju čim širše samouprave v okviru teh organizacij skuša doseči sporazum.“

Kje je tu kaj govora o volitvah in o skupni kandidaturi listi? Da je Svetek na to mislil, že verujemo, dr. Korun tudi! Toda na tistem kongresu o tem govoriti bi pomenilo gladko odklonitev te resolucije! Da bo še jasneje, čitamo v nadaljevanju tistega zapisnika, da je dr. Korun zahteval, naj kongres dovoli Mariborčanom tudi posebni pravilnik, pa je ostal sam, še celo Uratnik je bil proti temu.

Toda kaj je delal Svetek v Mariboru? Mešetarij je za mandate, o organizatoričnem zedinjenju pa še govoril ni! Koruna je hotel po sili napraviti za skupnega kandidata, na strokovne organizacije pa še mislil ni. Če bi bil mislil nanje in na njih napredek, se ne bi bil potem „umaknil iz politične fronte“ na ta način, da je dal Strokovno komisijo in njene prostore na razpolago dr. Korunu in „Rdečemu praporu“, pozneje „Socialistu“, še pozneje pa — Kristanu.

Ej — Svetek ni bil sentimentalno mehak kot vosek, ampak dal je iz sebe kakor iz voska delati figure. Tega ga je sram in — strah, zato tako laže, ko se bliža tribunal strokovnega kongresa!

Razno.

Dosedanji skupščinski predsednik dr. Jovanovič sestavlja novo vlado, pomaga mu pri tem dr. Korošec, ki se dela norca iz pameti jugoslovanskih državljanov, da podpira le ustvaritev protikorupcionarne in zakone spoštuječe vlade. V takšni vladi bi seveda dr. Korošec s svojimi ljudmi osebno pomagal pobijati korupcijo in spoštovati zakone. Če z Jovanovičem uspeša, še ni razvidno. Pašić in Pribičević se na najgrše kripnje branita zapustiti korito, Pašić svoje demisije še niti pisмено ni podal! — Za karakterizacijo orjunaško-srnaoskega režima, ki je uvedel iste metode tudi v kulturni Sloveniji, sledeče: Predsednik džemeta Ferad-Draga je brzojavil opozicionalnim voditeljem, naj za božjo voljo nastopijo za to, da se ne bodo več ponavljali dogodki kakor okoli sela Galice. Tam niti oddaleč ni šlo za kakšno bitko proti stotinam razbojnikov, temveč se je borba vršila le proti 19 razbojnikom, potem se je pa spremenila v pravi pokolj mirnih seljakov. Tri vasi so popolnoma zrušene, prebivalstvo pobito, imetje izropano! Uradno poročilo veli, da je bilo ubitih 120 oseb.

Na Kruščičevo zahtevo v „Lj. gl.“, da člani sami ne smejo ničesar pošiljati v javnost. Objavljeno je

UPTON SINCLAIR.

110. nadalj.

France Kremen.

(Po avtoriziranem prevodu Ivana Moleka.)

Privlekel se je s kolesom vrh hriba težko sopeč in ves moker, da mu je kapalo od obraza iz slehernega lasu na glavi. Tedaj pa je naglo skočil od motocikla in tekkel za deblo velikega hrasta, za katerim je stal nekaj trenutkov kakor prikovan. Nedaleč pred njim so bili ljudje — ampak kdo? France si je napejal možgane, da bi se spomnil, kakšni so Nemci, katere je videl na sliki še v Ameriki. Ali izgledajo tako? Ozračje je bilo polno dima in vsled tega je bilo težko soditi. Polagoma je France razločil skupino moških, ki so vlekli strojnico na kolesih. Postavili so jo za majhen griček in potem so streljali proti Nemčiji. Iz tega je zaključil, da so Francozi. Stopil je izza debla, toda počasi in previdno. Ni hotel motiti mož, ki so ležali okrog strojnice, katere je drdrala kot zakovičen stroj, samo še bolj hitro in glasneje. Strojnica je imela namesto cevi velik okrogel valj, v katerega so tekli naboji na dolgih trakovih. Moške so bili tako zaverovani v svoje delo, da se niso čisto nič zmenili za Kremena, ki je stal zraven in strmel. Videl je pred seboj čudne stvore, ki niso bili podobni ljudem, temveč kosmatim zverem iz brloga — tako so bili razcapani, ometani

zgroženemu malemu strojniku vso strahoto rdeče jame, iz katere je vrela kri.

France je poskusil s svojo magično formulo: „Botteree Normb Cott“, toda strašna prikazen je krčevito mahala z rokami in prijala Kremena za rame — prava inkarnacija militaristične pošasti, pred katero je mali strojnik bežal štiri leta! Porinil je Franceta k strojnici in drugi so zakričali: „Assiste!“ [Pomagaj!] Kaj je hotel France? Pomagal je vleči strojnico. Posrečilo se jim je, da so premaknili kolesa in zavlekli stvar nekoliko proč od prejšnje pozicije. Skozi lesovje je prilomastil voz in vojak pri strojnici, je veselo vdahnil; drugi pa je prijel Franceta za roko rekoč: „Porte!“ [Nesi!] Potegnil je z voza težak zaboj in ga naložil v Francetovo naročje, drugega je pa nesel sam. V nekaj hipih je strojnica zopet drdrala in France je nosil municijo. Voz je izginil in France je še vedno nosil zaboje slepo in obupno. Ali se je morda bal francoskega demona, ki je grgal nad njim iz krvaveče luknje, kjer so bila malo prej usta? Ne, ni se bal, kajti ko je prinesel drugi zaboj, se je demon zvil kakor napol zaprt žepni nožič in padel na ranjeni obraz. Najmanjšega glasu ni dal od sebe, niti ganil ni z nogo. Mirno je ležal s svojim obrazom v prahu in listju — France je pa stekel po drugi zaboj.

[Dalje prih.]

Schichtovo - milo z znamko „Jelen“

prihrani čas in denar. Zadostuje, ako s Schichtovim milom samo enkrat po perilu potegneta, tam kjer morate z navadnim milom trikrat.

lahko vse, za kar prevzame kdo odgovornost. S. Krušič ne pritiska štamplje na svoje dopise. čeprav jo ima pri roki — ni je treba, saj uredništvo pozna njegov podpis! To velja za predsednika. Nasprotno se boste pa iz prihodnjega „Ljudskega glasa“ prepričali, da uredništvo ne priobčuje vsega, kar pride s štampljo, kajti niti štampljam ne bomo dovolili diktature. Gorje nam, če bi bili tako brez glave! Žerjavove banke bi naročile pri firmi Sitar & Svetek zbirko štamplik in napolnile naš dnevaik z dopisi do zadnjega kotička, delavstvo bi pa skozi prste gledalo, ker bi v svojem drago plačanem listu ne imelo prostora. Ne zahtevajte neumnosti!

V ilustraciji tega, kaj si dovoljujejo kreature današnjega režima priobčujejo beograjske „Novosti“ sledečo zgodbo: Ko se je kralj Aleksander ženil, je prišel prosluli Rade Pašić h pokojnemu dr. Krstlju, ravnatelju Jadranske banke, češ da je kralju za poroko nujno potrebno posojilo 1.000.000 dinarjev. Krstelj si je šel seveda v čast, da se kralj obrača baš do te banke s tako željo in je Radeju brez seje upravnega odbora denar takoj izročil. Pozneje se je ta upravni odbor sestal in je Krstljevo postopanje soglasno odobril, le da sta dva člana vprašala, čemu se je izdala priznanica na ime Pašićevega sina, ki je bil v stvari le posrednik. ne pa direktno na kraljevo ime ali pa na ime dvornega upravnika. Na ta ugovor se je Krstelj osebno podal k Radeju in ga prosil za to zameno prejemnika na pobotnici. Rade se je razljutil, češ, da mu izreka nezaupnico in ni hotel o kaki zameni nič slišati. Krstelj je šel, Rade pa je čakal, da Jadranska banka na svojo zahtevo pozabi. Toda ni pozabila, opetovano ga je silila k spremembi podpisa, nazadnje mu je morala zagroziti, da spravi zadevo pred samega kralja, če ne vrne denarja. Postalo je namreč očitno, da je izvršil Rade grobo sleparijo, ko se je poslužil za svoje posojilo tujega imena! Šele na zadnjo grožnjo, je Rade denar povrnil! — „Novosti“, ki so to vest priobčile, je beograjska policija zaplenila — sodišče je moralo zaplenbo razveljaviti. Tako imajo gg. velemagnati sredstev na vseh koncih in krajih dovolj, da se lahko mirno bogate dalje. Sicer pa je Radejem itak vseeno, če pride škandal v javnost ali ne. Večina ljudstva je nezavedna, zato o takem nikoli nič ne zve in pomaga z volitvami vzdrževati Radejeve kurze v gospodarstvu in politiki. Najmanj 3/4 tistih, ki zvedo, pa smatra Radejeve lumparije, čim bolj so surove, za tem bolj ženialne. Radeju se torej ni treba nič sramovati, kakor Pribečeviću ne, ki ga je imenoval pok. Stojan Protić za „nitkova“ [ničvredneža]. Radic za šufta in cela šuma listov za iniciatorja Draškovičevega umora — pa ni Pribečević niti s prstom mignil, da se opere.

Žerjavov lajžurnal poroča v nedeljski številki, da se bodo železničarjem tudi dnevniške povišale od 1. aprila t. l. Radovedni smo, kaj bodo odredili za tiste, ki so bili reducirani, in če se bo tudi tem izplačala razlika, ki so službovali na drugih postajah ter nadomestovali dopustnike in bolne. Ker vsi so morali iz svojega žepa doplačati, kajti s 17.50 Din dnevno ni mogel nihče živeti.

Novo mineralno olje — tudi jugoslovanski specialitet. Te dni so objavljali listi veselo vest, da so v Banjaluki na dvorišču neke tovarne zadeli na vrelec nafte, ki daje od 100—150 l na minuto. Sedaj je postala vest še veselejša. Poročajo namreč, da so na tistem mestu dalje kopali, pa da so zadeli na kanal za — človeške odpadke. Ker je zadeva tako strašno smrdela, se je razširila med ljudstvom vest, da gre za nafto, in iz ljudstva je potem šla dalje v liste in po vsem svetu z vedno bolj šimi potankostmi...

Neznani atentatorji so poglani v Sofiji poslopje politične policije v zrak. Pri tem je bilo več mrtvih, med njimi generalni nadzornik Fedorov. Kakor je ta atentat neumen, tako je dober dokaz za to, da je buržoazija še bolj neumna, če meni politične strasti ublažiti s preganjanji in razpustitvami. Na Bolgarskem je pokazala to svojo korajžjo nad seljaškim, komunističnim ter anarhističnim gibanjem. Pri nas ne pojde nič drugače, ker neumnih ljudi je na obeh straneh dovolj.

V Avstriji je v petek vsa poštna služba za 4 ure mirovala. Organizacija poštних nameščencev je priredila namreč protestno stavko zaradi njihovega neupoštevanja v novem zakonu o plačah.

Težka kazen za majhne grehe: V Rimu živi neka gospa Assunta Faccidini, pridna in pobožna žena. Ker se pa ne boji samo hudiča, temveč tudi tatov, je vzela nekega dne vse svoje imetje v gotovini, okoli 30.000 lir, vrednostne papirje in lišp s seboj — menda je to hotela znositi v kakšno banko. Šla pa je prej k spovedi. Olajšal ji je delo pobožen tat, ki ji je med spovedjo vse skup odnesel.

Mednarodna konferenca južne žel. se bo po vesteh italjanskih listov vršila v kratkem v Genovi. To bo poslednje zborovanje te korporacije in se bo pričela s porazdelitvijo vojnih jarkov.

Seja amsterdamske in londonske Internacionalne, o kateri smo zadnjič poročali, da bo morda sejala zavoljo protivojnega dne, se je bavila le z reparacijskim vprašanjem. Odobrila je Dawesov reparacijski načrt in zahtevala izvedbo washingtonskega dogovora o osemurnem delavniku.

Angleška vlada je obvestila Zvezo narodov, da bo sklicala na razorožitveno konferenco vse države, tudi tiste, ki v Zvezi narodov niso zastopane. Ta konferenca bo dela tudi Jugoslaviji, kar ji gre, namreč njeni militaristični buržoaziji nekoliko po hrbtu, čeprav današnji svet še ni sposoben razumeti in odobriti nastopa angleške delavske vlade.

Zaprta voditelja irskih vstašev de Valera in Stack sta bila izpuščena.

Ta mesec je minilo 400 let, odkar se je pojavil kakao v Evropi. Na Angleškem so čokoladni fabrikanti proslavili to obletnico z zborovanjem. Čokolada ne bo zato nič cenejša.

Londonska konferenca se počasi dalje pomika, ker nastane vedno kakšno nasprotje med zastopniki raznih držav. Prvi dan so izvolili odseke — Jugoslavija je z Rumunijo protestirala, češ da je dobila premalo zastopnikov vanje — drugi dan so se pričkali, ali naj bi bil ameriški „opazovalec“ čisto preprosto peti član v reparacijski komisiji [francosko stališče], ali pa naj bi bil v komisiji razsojevalec z odločilnim glasom [angleško-ameriško stališče]. Tudi se Herriot upira Macdonaldovi želji, naj bi bila Nemčija prepuščena h konferenci brez pogoja, on je za takšno nemško udeležbo kakor na versejski konferenci. Američanje so pripravljene šteti Nemčiji dolarje kot posojilo, o dolgovi drugih držav Ameriki pa ne marajo nič govoriti.

Kupujte čevlje samo z znamko „Peko“.
Kar vi potrebujete, to je Elzafluid. To je pravo domače sredstvo, katero prežene Vaše bolečine. Poizkusna pošiljka Din 27 — Lekarna Evg. V. Feller, Stubica Donja, Elzatrg št. 252. Hrvatska.

Iz stranke.

Opozorilo. Vsi mežiški sodrugi, ki so oddali svoj čas denar za delnice „Ljudske tiskarne“ s. Möderndorferju, naj se zgledajo čimprej s potrdili pri njem.

Dopisi.

Trbovlje. Sodrugi, čim več bomo govorili, čim več bomo poslušali, čim več bomo pisali, čim več bomo čitali, tem bolj se bomo spoznali. Še nekaj takih člankov, kakor je uvodni članek v „Napreju“ št. 86, potem bodo kmalu vsi sodrugi na jasnem, zakaj se v „Napreju“ tako piše in zakaj imamo v Trbovljah samo 123 članov. Zakaj je „Naprejeva“ pisava taka? Zato, ker odgovarja takim ljudem, ki na socialistične cilje pljujejo, ki smatrajo pravilnik, ki je zakon za zaščito smeri k socialističnemu cilju, za kakšno Blaznikovo pratiko! Po pratiki seveda se ni treba ravnati, da bi gledali v njo, kdaj da bo jasno ali oblačno. Nadalje piše s. Krušič: „Mogoče bo tajništvo reklo, da ni denarja za sklicanje seje, potem nastane pa vprašanje, zakaj volimo odbornike in zakaj plačujemo strankin davek.“ Torej on bi se rad norčeval iz blagajne, ki obstaja iz delavskih žuljev! Sodrugi, meni se tu popolnoma nič čudnega ne zdi in tudi vam se ne bo predno bomo nehali pisati. Sodrugi, čitajmo pazno članke od večine in od opozicije, in potem bomo znali sami razsoditi. — Franc Merzelj.

Hrastnik. Nekoliko o prenapetežu. Že zopet se oglašam, ker sem zopet postal prenapet in zaven pa še nestrpen. Prosim, da mi oprostite, ker sem tudi jaz med tistimi, ko smo se najedli tiste preklete Bernotove godlje ter začeli sami z lastno glavo misliti: tudi jaz ne verjamem več vsega, kar bi prorokovali tisti, ki pravijo, da so se nekaj naučili. Pa tudi Bernotovi godlji ne smemo vsega verjeti, tudi tam moramo nadzorovati in sami misliti, če se drži pokrajinsko tajništvo pravilnika ali ne. Da vas pa preveč ne dolgočasim, pa k stvari nazaj, za kar gre.

S. Malovrh me imenuje v „Napreju“ št. 68. z dne 25. 6. za prenapeteža, ker ne morem počakati, da se zadeva, glede vzroka razdružitve od Kons. društva „Posavje“ razjasni, ter piše, da sta s s. Jeretinom poslala dopis odboru v Zagorje, ki naj pove vzroke in ovzrže Čobalovo trditve. Nadalje se čudi s. Malovrh, da dopisnik ne ve vzroka razdružitve, ko je vendar bil na članskem zborovanju, ko se je o tem razpravljalo. Sodrugi: dopisniku je dobro znano, zakaj je prišla razdružitve, ne samo, da mogoče

niso hoteli eden ali drugi delati, ampak so večji vzroki, katere — vsaj upam — da jih enkrat že javno povedo. Ker tukaj pravi s. Malovrh, da če odbor nič ne odgovori, [da bosta odgovorila s s. Jeretinom sama. Meni kot dopisniku je znan vzrok razdružitve, ni pa znan javnosti in ni znan tistim Velenjskim sodrugom, ki ima haje Čobal še danes svojo veliko roko nad njihovo konsumno prodajalno. S. Malovrh, najbrže si postal Ti prenapet! Zakaj? Zato ker člani kons. društva zahtevajo od vaju s s. Jeretinom, da odgovorita javnosti, če nista sama sokriva. Sodrugi. čakamo že od 28. maja pa do 20. 7., to je že skoro 2 meseca, sedaj Vas pa vprašam: ali odbor Kons. društva tako pridno deluje, da še do danes ni odgovora? Ali mogoče misli, da se bo stvar pozabila? Kajti omenjeno je bilo že zadnjič, da je težko o svojem najčimjem prijatelju z resnico na dan. Ako se ne pove javnosti resnica, bo drugič kaj več o kons. društvu! — Prenapetež.

Celje. Tukajšnja pošta ima svojo uro v neredu. Nekdo je prišel 18. tm, še 7 minut pred 12 na pošto, da bi oddal pisma in je šel takoj k sprejemnemu okencu. Tam uradujoče gospodične ni bilo več na mestu. Malce je počakal, češ, morda se še prikaže. Tedaj pa ga nshruli stražnik: „No, le zgubite se hitro ven, zapri bom!“ Prizadeti se je čudil poštni uri, ki tako netočno kaže čas. Ali pa se uradnikom in uradnicam preveč mudi h kosilu? Kdo ve? — Nekaj še o celjski publiki. Dne 17. tm, ob 21. je stala pred magistratom precejšnja masa ljudi. Nekaj čudno vrvenje je bilo v publiki in naš poročevalec je stopil bliže, kaj da je — Sredi radovedne publike se je kobacalo s senenega voza par razcapanih beduinov in z vrečami oprtne sta gnala dva žandarja v magistratno vežo. Najbolj zanimivo je bilo, kakšne vzklike je spuščala v zrak slovensko-nemška celjska publika, večinoma mladina. Usmiljenje, roganje, smejanje, javkanje slovensko in nemško je spremljalo Arabce, sledit se so vrata zaprla in mladina je morala oditi z dolgimi nosovi. Tam stoječi policaj je pojasnil poročevalcu da so to Arabci, katere ženejo iz Maribora s pogonom iz Jugoslavije. Pri nas se godi pač kakor pri petelinčkih, ki ne trpe na svojem gnojišču sosedovega petelina. Policaj je poudarjal, da je ta „tolpa“ jako nevarna tuji lasnini. Seveda, če jim ne dajo potrebnih sredstev za pot ali morda dela. — Ampak v Jugoslaviji že domačini stradajo, seveda tisti, ki so v sorodu z višjimi glavami, navadno ne. — Pika.

Celje. Invalida Antona Tekavca, ki jo uslužben pri podružnici „Slovenčeve“ uprave v Celju, sta dva sokolska frkolina nahrulila in mu obljubila, da ga bodo orjunaši ustrelili. Tekavec je radi tega silno razburjen in se oglaš po časopisih proti temu napadu. Tudi v „Napreju“ bi dal rad tozadevno izjavo, pa, žal, nimamo preveč prostora. Sicer pa mislimo, da bo ta javna opozoritev zadostovala, da se možu invalidu ne bo nič hudega zgodilo. Ljudstvo pa naj začne malo premišljati o frkolinih s sokolskimi znaki, ki grozijo z orjunaškimi krogliami in o tesni zvezi med tema dvema poloma naprednjaške kulture. To bo najboljša odpomoč, da se ne bo go-dilo nobeno nasilje nad ljudmi, ki jih je vojna dovolj težko prizadela, in da se sploh nehalo barbarstva, ki mečejo kolikor toliko kulturno Slovenijo v en koš z najbolj balkansko Macedonijo.

Na občinski seji v Celju 19. 7. ob priliki obravnave podelitve podpore del. tel. kul. zvezi „Svoboda“ je sodrug Leskošek predlagal 1000 Din podpore za javno knjižnico. Za ta predlog so glasovali socialisti obeh struj in g. Modic od NSS, le „socialist“ [recte nemškutar] Speglič, gostilničar, se je glasovanja vzdržal. To že ve Speglič zakaj, ker je gostilničar in se boji izobrazbe, ker bi potem njegova gostilna, katere se mnogokrat spremeni v zborovalno sobo Korenovcev manj nesla. Bog nas obvaruj takih socialistov in še morda bodočih obč. svetovalcev. V 3. letih smo vendarle spoznali pleve od zrna. — Pika.

Mežica. Izredni občni zbor SSJ v Mežici sklicujem za dne 27. t. m. z dnevnim redom; volitev novega predsednika. Torej je dolžnost vseh članov da se zbora polnoštevilno udeleže, ker ena oseba ne sme ovirati razvoj stranke, kakor se pri nas dogaja, namreč, da se govori: dokler bo Repas predsednik, ne plačam — torej nezaupnica —. Stvar je čisto lahko urejena, izvolite si družega in zadeva je rešena, in vam to mesto radevolje odstopam. Torej brez zamere, saj se še vidimo. —

Franc Repas t. č. predsednik.

UTRINKI.

Klerikalec: Proti orjunašem je najboljša bojno sredstvo javnost [časopis]. Naprejevec: Priporočam, da se tudi tajno izpovedanje grehov odpravi v cerkvah.

V bitkah v katerih ne more zmagati strategija niti z najboljšim orožjem, bo zmagala resnica z načelom javnosti, z ljubeznijo do Pravice.

Noben človek ne more biti popoln, toda vsak človek je vsaj lahko dosleden.

Lastnik: „Sloga“, r. z. z. o. p.

Izdajatelj in odgovorni urednik:

Zvonimir Bernot

(v imenu pokr. odbora SSJ in KDZ.)

21. VII. Tiskarna bratov Rumpret v Krakem. 1200